

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi extinsă)
19 iulie 1999*

Rothmans International BV
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

„Decizia 94/90/CECA, CE, Euratom, referitoare la accesul publicului la documentele Comisiei –
Decizie de refuzare a accesului la documente – «Regula autorului» – Comitete denumite «de
comitologie»”

Cauza T-188/97

În cauza T-188/97,

Rothmans International BV, anterior Rothmans Group Holdings BV, societate de drept olandez, cu sediul în Amsterdam, reprezentată de domnul Scott Crosby, solocator, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul lui Victor Elvinger, 31, rue d’Eich,

reclamantă,

susținută de

Regatul Suediei, reprezentat inițial de domnul Erik Brattgård, ulterior de domnul Anders Kruse, consilier în Ministerul Afacerilor Externe, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Ambasadei Suediei, 2, rue Heinrich Heine,

intervenient,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată inițial de domnul Ulrich Wölker și de doamna Carmel O’Reilly, ulterior de domnii Wölker și Xavier Lewis, membri ai serviciului juridic, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul domnului Carlos Gómez de la Cruz, membru al serviciului juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a unei decizii a Comisiei prin care se refuză accesul reclamantei la procesele-verbale ale Comitetului Codului Vamal,

---

* Limba de procedură: engleza.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera întâi extinsă),

compus din domnii B. Vesterdorf, președinte, C. W. Bellamy, J. Pirrung, A. W. H. Meij și M. Vilaras, judecători,

grefier: domnul H. Jung,

având în vedere procedura scrisă și în urma procedurii orale din 19 ianuarie 1999,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadru juridic

1 În Actul final al Tratatului privind Uniunea Europeană, semnat la Maastricht la 7 februarie 1992, statele membre au inclus o declarație (nr. 17) privind dreptul de acces la informații (denumită în continuare „declarația nr. 17”), redactată după cum urmează:

„Conferința consideră că transparența procesului decizional consolidează caracterul democratic al instituțiilor, precum și încrederea publicului în administrație. În consecință, Conferința recomandă prezentarea unui raport de către Comisie în fața Consiliului, cel mai târziu în 1993, cu privire la măsurile care vizează sporirea accesului publicului la informațiile de care dispun instituțiile.”

2 În urma Declarației nr. 17, Comisia a adresat, la 5 mai 1993, Consiliului, Parlamentului și Comitetului Economic și Social, Comunicarea 93/C 156/05 privind accesul publicului la documentele instituțiilor (JO C 156, p. 5). La 2 iunie 1993, Comisia a prezentat Comunicarea 93/C 166/04 privind transparența în Comunitate (JO C 166, p. 4).

3 În cadrul acestor etape preliminare punerii în aplicare a principiului transparenței, Consiliul și Comisia au aprobat, la 6 decembrie 1993, un cod de conduită privind accesul publicului la documentele Consiliului și ale Comisiei (JO 1993, L 340, p. 41, denumit în continuare „cod de conduită”), vizând stabilirea principiilor care reglementează accesul la documentele deținute de aceste instituții.

4 Comisia a adoptat acest cod de conduită prin Decizia 94/90/CECO, CE, Euratom, din 8 februarie 1994, privind accesul publicului la documentele Comisiei (JO L 46, p. 58, denumită în continuare „Decizia 94/90”).

5 Codul de conduită, astfel cum a fost adoptat de Comisie, enunță următorul principiu general:

„Publicul va beneficia de cel mai mare acces posibil la documentele deținute de Comisie și de Consiliu.”

6 Codul de conduită definește termenul „document” ca fiind „orice text scris, indiferent pe ce suport, care conține date existente, deținut de Comisie sau de Consiliu”.

7 La al treilea paragraf din rubrica intitulată „Prelucrarea cererilor inițiale” (denumit în continuare „regula autorului”) se prevede:

„În cazul în care autorul unui document deținut de o instituție este o persoană fizică sau juridică, un stat membru, o altă instituție sau organ comunitar sau orice alt organism național sau internațional, cererea trebuie adresată direct autorului documentului respectiv.”

8 Împrejurările care pot fi invocate de o instituție pentru a justifica respingerea unei cereri de acces la documente sunt enumerate în a patra rubrică din Codul de conduită, intitulată „Regimul excepțiilor”, după cum urmează:

„Instituțiile refuză accesul la orice document al cărui divulgare ar putea aduce atingere:

— protecției interesului public (siguranță publică, relații internaționale, stabilitate monetară, proceduri jurisdicționale, activități de inspecție și cercetare),

— protecției individului și a vieții private,

— protecției secretului comercial și industrial,

— protecției intereselor financiare ale Comunității,

— protecției caracterului confidențial solicitat de persoana fizică sau juridică care a furnizat informațiile sau impus de legislația statului membru care a furnizat informațiile.

De asemenea, acestea pot refuza accesul pentru a asigura protecția interesului instituției în ceea ce privește secretul deliberărilor acesteia.”

Situația de fapt

9 Reclamanta este o societate de drept olandez, care aparține grupului multinațional Rothmans, a cărui principală activitate este fabricarea, distribuirea și comercializarea de produse din tutun, în special țigări.

10 Prin scrisoarea din 23 ianuarie 1997, reclamanta a solicitat Comisiei accesul la un anumit număr de documente, printre care procesele-verbale ale Comitetului Codului Vamal – secțiunea tranzit (denumit în continuare „comitetul”), începând din 4 aprilie 1995.

11 La 21 februarie 1997, directorul general al Direcției Generale a Vămirilor și a Impozitării Indirecte (DG XXI) i-a scris reclamantei că cererea sa va fi analizată cât mai repede posibil, dar că, având în vedere numărul și natura documentelor solicitate, va trece probabil mai mult de o lună până când va primi un răspuns.

12 Prin scrisoarea din 26 februarie 1997, reclamanta i-a solicitat directorului general să confirme faptul că cererea de acces fusese acceptată în sensul articolului 2 punctul (2) din Decizia 94/90 și că termenul de o lună anunțat era necesar doar pentru a permite compilarea documentelor.

13 Având în vedere că nu a primit niciun răspuns, prin scrisoarea din 14 martie 1997, reclamanta i-a adresat secretarului general al Comisiei o cerere de confirmare în sensul articolului 2 punctul (2) din Decizia 94/90.

14 La 24 aprilie 1997, secretariatul general a răspuns că această cerere va fi analizată cât mai rapid posibil, dar că, probabil, va trece mai mult de o lună până când reclamanta va primi un răspuns.

15 Prin scrisoarea din 25 aprilie 1997, reclamanta a susținut că absența unui răspuns din partea secretarului general, în termen de o lună de la introducerea cererii de revizuire, avea valoarea unei decizii de respingere.

16 Prin scrisoarea din 30 aprilie 1997, secretarul general a trimis anumite documente provenind de la Comisie, dar a refuzat să ofere procesele-verbale ale comitetului, pe motiv că autorul acestora nu era Comisia. În plus, potrivit regulamentului intern al comitetului, lucrările acestuia sunt confidențiale.

17 La 6 mai 1997, reclamanta i-a solicitat secretarului general să confirme că documentele comunicate reprezentau toate documentele care pot fi consultate, să precizeze identitatea autorului proceselor-verbale ale comitetului și să îi trimită regulamentul intern al comitetului respectiv.

18 Prin scrisoarea din 15 mai 1997, Secretariatul General a confirmat că îi trimisese toate documentele pe care le DG XXI le deținea, cu excepția proceselor-verbale ale comitetului. Acesta a precizat că, deși procesele-verbale sunt redactate de Comisie în calitatea sa de

secretar, acestea sunt adoptate de comitet și că, prin urmare, acesta este autorul documentelor în cauză. Acesta a refuzat să trimită regulamentul intern al comitetului, pe motiv că autorul acestui document nu este Comisia. În cele din urmă, secretarul general a amintit că, în conformitate cu acest regulament, lucrările comitetului sunt confidențiale.

19 Prin scrisorile din 30 mai 1997, reclamanta a solicitat din partea autorităților vamale ale fiecărui stat membru accesul la procesele-verbale în cauză. La data introducerii prezentei acțiuni, aceasta a primit șapte răspunsuri, două confirmând doar simpla primire a cererii sale, celelalte cinci refuzând să o accepte, făcând referire, în majoritatea cazurilor, la natura confidențială a lucrărilor comitetului.

Procedura

20 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 24 iunie 1997, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

21 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 25 noiembrie 1997, Regatul Suediei a cerut să intervină în sprijinul concluziilor reclamantei. Prin Ordonanța din 12 decembrie 1997, președintele Camerei întâi a Tribunalului a acceptat această cerere.

22 Prin Decizia din 11 noiembrie 1998, Tribunalul a hotărât să trimită cauza în fața Camerei întâi extinse.

23 În urma raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi extinsă) a hotărât să deschidă procedura orală, fără să dispună măsuri prealabile de cercetare judecătorească. Cu toate acestea, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, Tribunalul a invitat pârâta și Consiliul să răspundă în scris la anumite întrebări înainte de ședință. Pârâta și Consiliul au răspuns la întrebările respective în termenul stabilit.

24 Prin scrisoarea din 13 noiembrie 1998, ca răspuns la întrebările scrise ale Tribunalului, Comisia a confirmat Tribunalului faptul că a trimis reclamantei, la 20 noiembrie 1997, anumite documente pe care, din neatenție, nu i le trimisese anterior. Aceasta a declarat că nu mai deținea alte documente pertinente.

25 Ședința a avut loc la 19 ianuarie 1999, au fost ascultate susținerile orale ale părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal.

Concluziile părților

26 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea Deciziei Comisiei din 15 mai 1997 și, în subsidiar, a Deciziei Comisiei din 30 aprilie 1997 prin care i s-a refuzat reclamantei accesul la anumite documente;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

27 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

28 Regatul Suediei, în calitate de intervenient, solicită Tribunalului anularea Deciziei Comisiei din 15 mai 1997.

Cu privire la obiectul litigiului

29 În urma răspunsului Comisiei din 13 noiembrie 1998, reclamanta a confirmat, la cererea Tribunalului din cursul ședinței, că obiectul litigiului se referă exclusiv la procesele-verbale ale comitetului.

30 Având în vedere că, în concluziile sale, reclamanta solicită, în principal, anularea Deciziei din 15 mai 1997 și, în subsidiar, anularea Deciziei din 30 aprilie 1997, este necesar să se determine măsura care produce efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantei, modificând în mod specific situația juridică a acesteia (a se vedea, de exemplu, Hotărârea Tribunalului din 22 octombrie 1996, CSF și CSME/Comisia, T-154/94, Rec., p. II-1377, punctul 37).

31 În această privință, din scrisoarea din 15 mai 1997 reiese că aceasta este pur și simplu o confirmare a Deciziei din 30 aprilie 1997 prin care este refuzată comunicarea proceselor-verbale ale comitetului. Scrisoarea face, de asemenea, referire la refuzul de a comunica regulamentul de procedură al comitetului, dar acest regulament nu se numără printre documentele în cauză. În cele din urmă, aceasta conține, de asemenea, câteva explicații și informații suplimentare.

32 Având în vedere considerațiile anterioare, singurul act ce poate fi atacat în sensul articolului 173 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 230 CE) este Decizia din 30 aprilie 1997 (denumită în continuare „decizia atacată”).

33 În continuare, Tribunalul observă că nici cererea introductivă, nici replica nu permit să se determine dacă reclamanta invocă un motiv privind legalitatea regulii autorului (a se vedea punctul 7 de mai sus). În această privință, în procedura orală, s-a stabilit că reclamanta nu invocă un astfel de motiv.

Cu privire la fond

34 Reclamanta invocă două motive în sprijinul acțiunii sale. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 190 din Tratatul CE (devenit articolul 253 CE). Al doilea este întemeiat pe încălcarea Deciziei 94/90.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 190 din tratat

35 Reclamanta susține că decizia atacată este viciată de o lipsă de motivare care poate să conducă la anularea sa.

36 Tribunalul amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de motivare constă în indicarea, în mod clar și neechivoc, a raționamentului autorității comunitare, autorul actului atacat, astfel încât să li se permită părților în cauză să cunoască justificările măsurii adoptate, pentru apărarea drepturilor acestora, iar instanței comunitare să își exercite controlul asupra legalității (a de vedea Hotărârea Tribunalului din 6 februarie 1998, Interporc/Comisia, T-124/96, Rec., p. II-231, punctul 53).

37 În prezenta cauză, Comisia a motivat decizia atacată făcând referire la regula autorului și afirmând că, în temeiul acestei reguli, cererea reclamantei era inadmisibilă deoarece autorul documentelor solicitate era un terț. O astfel de motivare este suficient de clară pentru a îi permite persoanei interesate să înțeleagă de ce Comisia nu i-a comunicat documentele în cauză.

38 Rezultă că primul motiv trebuie să fie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea Deciziei 94/90.

Argumentele părților

39 Reclamanta susține, în principal, încălcarea de către Comisie a dispozițiilor Deciziei 94/90, prin refuzul acesteia de a permite accesul la procesele-verbale ale comitetului, invocând regula autorului.

40 În această privință, reclamanta remarcă faptul că procesele-verbale ale comitetului sunt redactate de către Comisie. Astfel, prin această activitate de redactare, Comisia este, din punct de vedere material și intelectual, autorul acestor documente. Faptul că aceste documente sunt adoptate de comitet nu este suficient pentru a îi conferi acestuia calitatea de autor.

41 În plus, reclamanta susține că regula autorului vizează să protejeze documentele terților. Aceasta amintește că președintele comitetului este un funcționar al Comisiei. De asemenea,

convocarea comitetului, stabilirea ordinii de zi, distribuirea documentației membrilor și activitățile de secretariat sunt asigurate de un reprezentant al Comisiei. În cele din urmă, orice corespondență destinată comitetului trebuie să fie adresată Comisiei, în atenția președintelui comitetului.

42 Comisia contestă faptul că a refuzat accesul solicitat de reclamantă la procesele-verbale ale comitetului. Aceasta susține că, în scrisoarea sa din 30 aprilie 1997, s-a limitat să informeze reclamanta că procesele-verbale ale comitetului nu erau „documente ale Comisiei”.

43 În această privință, Comisia susține că trimiterea la regula autorului are ca efect realizarea distincției dintre deținătorul unui document și autorul acestuia. Aceasta afirmă că Decizia 94/90 se aplică numai documentelor al căror autor este. Aceasta ar fi o condiție sine qua non a admisibilității oricărei cereri de acces. În prezenta cauză, Comisia a constatat pur și simplu inadmisibilitatea cererii de acces la procesele-verbale ale comitetului.

44 Comisia neagă faptul că este autorul proceselor-verbale în cauză. Aceasta recunoaște că asigură activitățile de secretariat ale comitetului și că, în această calitate, consemnează conținutul ședințelor în procese-verbale. Cu toate acestea, simpla constatare a acestei activități tehnice nu este suficientă pentru a îi conferi calitatea de autor, aceasta fiind determinată de „proprietatea intelectuală” a textului. Comitetul adoptă procesele-verbale și, astfel cum recunoaște la rândul său reclamanta, este singurul responsabil pentru deliberările sale. Prin urmare, Comisia nu poate să fie autorul, în sens intelectual, al acestor documente.

45 În plus, Comisia respinge argumentul potrivit căruia comitetul nu este decât o „expresie” a Comisiei. Potrivit Comisiei, acest argument interpretează greșit rolul, funcțiile și locul comitetelor denumite „de comitologie” în cadrul instituțional comunitar.

46 Potrivit dispozițiilor Deciziei 87/373/CEE a Consiliului din 13 iulie 1987 de stabilire a modalităților de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei (JO L 197, p. 33, denumită în continuare „decizia comitologie”), comitetele constituite în conformitate cu această decizie asistă Comisia la adoptarea măsurilor de executare în temeiul puterilor care i-au fost conferite de către Consiliu. Din utilizarea verbului „a asista” Comisia deduce faptul că aceste comitete nu pot fi considerate ca făcând parte integrantă din Comisie.

47 Comitetul Codului Vamal este compus din reprezentanți ai statelor membre și nu a fost instituit de Comisie, ci de Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58). Consultarea acestui comitet este o cerință procedurală esențială, a cărei încălcare ar constitui o neregulă de procedură care poate justifica anularea măsurilor astfel adoptate.

48 Guvernul suedez amintește că Decizia 94/90 este un act care poate conferi unor terți drepturi pe care Comisia este obligată să le respecte (Hotărârea Tribunalului din 5 martie 1997, WWF UK/Comisia, T-105/95, Rec., p. II-313, punctul 55).

49 Acesta afirmă că comitetele care intră sub incidența deciziei comitologie asistă Comisia în exercitarea unor competențe care i-au fost delegate de către Consiliu. Prin urmare, din punct de vedere organizatoric și administrativ, este necesar să se considere că aceste comitete fac parte integrantă din Comisie.

50 Guvernul suedez susține, de asemenea, că, în cazul în care comitetele de comitologie ar fi considerate drept organisme total autonome, documentele acestor comitete nu ar intra sub incidența normelor privind accesul public la documentele Comisiei și ale Consiliului. O persoană de drept privat, care ar dori să aibă acces la lucrările comitetelor, ar depinde de aprecierea discreționară a acestora, fără nicio posibilitate de control judecătoresc. O astfel de interpretare ar anula efectul principiului transparenței și, în consecință, nu ar corespunde intenției semnatarilor Declarației nr. 17, nici intenției autorilor Declarațiilor Consiliului European de la Birmingham și Edinburgh din 1992 (Bul. CE 10-1992, p. 9, și Bul. CE 12-1992, p. 7) și de la Copenhaga din 1993 (Bul. CE 6-1993, p. 16).

51 Guvernul suedez consideră că procesele-verbale ale comitetului au fost redactate de Comisie în cadrul activităților sale. Din acest motiv, aceasta ar fi trebuit să examineze fondul cererii depuse de reclamantă și să stabilească dacă era posibilă comunicarea documentelor solicitate.

52 În subsidiar, reclamanta susține că din scrisorile din 30 aprilie și 15 mai 1997 reiese încălcarea de către Comisie a Deciziei 94/90 și a codului de conduită, prin refuzul acesteia de a permite accesul respectiv, invocând dispozițiile regulamentului de procedură al comitetului, referitoare la confidențialitatea lucrărilor comitetului, fără a examina interesele respective ale părților în cauză.

Aprecierea Tribunalului

53 Cu titlu introductiv, este necesar să se amintească, pe de o parte, că Declarația nr. 17 și codul de conduită consacră principiul general potrivit căruia publicul va avea cel mai mare acces posibil la documentele deținute de Comisie și de Consiliu și, pe de altă parte, că Decizia 94/90 este un act care conferă cetățenilor un drept de acces la documentele deținute de Comisie (Hotărârea WWF UK/Comisia, citată anterior, punctul 55).

54 În al doilea rând, trebuie amintit că, în cazul în care se stabilește un principiu general și sunt prevăzute excepții de la acest principiu, aceste excepții trebuie să fie interpretate și aplicate în mod restrictiv, astfel încât să nu anuleze efectul aplicării principiului general (a se vedea, în acest sens, Hotărârea WWF UK/Comisia, citată anterior, punctul 56 și Hotărârea Interporc/Comisiei, citată anterior, punctul 49).

55 În această privință, trebuie să se constate că, indiferent de calificarea sa, regula autorului stabilește o excepție de la principiul general al transparenței din Decizia 94/90. Rezultă că

regula respectivă trebuie să fie interpretată și aplicată în mod restrictiv, astfel încât să nu fie anulat efectul aplicării principiului general al transparenței.

56 În lumina acestor observații, Tribunalul trebuie să aprecieze argumentul potrivit căruia comitetele de comitologie sunt total distincte și independente de Comisie și, în consecință, documentele în cauză nu sunt documente ale Comisiei.

57 Comitetele de comitologie își au originea în articolul 145 din Tratatul CE (devenit articolul 202 CE), care prevede că Consiliul îi poate conferi Comisiei, în actele adoptate de Consiliu, competențe de executare a normelor pe care acesta le stabilește. Aceste comitete, constituite în conformitate cu decizia comitologie, sunt compuse din reprezentanți ai statelor membre și prezidate de un reprezentant al Comisiei.

58 Potrivit deciziei comitologie, comitetele constituite în conformitate cu această decizie, precum Comitetul Codului Vamal, asistă Comisia în executarea sarcinilor care i-au fost conferite. În plus, în temeiul regulamentului de procedură al comitetului, Comisia asigură activitățile de secretariat pentru comitet, ceea ce implică redactarea de către Comisie a unor procese-verbale, care sunt adoptate de acesta. În plus, se pare că acest comitet, precum celelalte comitete de comitologie, nu dispune de propria administrație, de buget, de arhive, de un sediu propriu și cu atât mai puțin de o adresă proprie.

59 În lumina constatărilor anterioare, comitetul nu poate să fie considerat drept o „altă instituție sau organism comunitar” în sensul codului de conduită adoptat prin Decizia 94/90. Având în vedere că nu este vorba nici despre o persoană fizică sau juridică, de un stat membru sau de orice alt organism național sau internațional, trebuie să se constate că un astfel de comitet nu aparține niciuneia din categoriile de autori terți, enumerate în respectivul cod.

60 La cererea Tribunalului, Consiliul a confirmat că comitetele de comitologie nu sunt grupuri de lucru create cu scopul de a-l susține în activitatea sa, ci, dimpotrivă, acestea sunt constituite pentru asistarea Comisiei în exercitarea competențelor care îi sunt delegate. În plus, Consiliul a declarat că deține copii ale documentelor elaborate de aceste comitete doar cu titlu excepțional. Acesta a concluzionat că procesele-verbale ale unui comitet de comitologie nu îi aparțin și că, prin urmare, nu are competența de a permite accesul la acestea. În cele din urmă, Consiliul a precizat că este necesar să i se adreseze Comisiei o cerere de acces la procesele-verbale ale unui comitet de comitologie, deoarece Comisia este cea care asigură președinția comitetului, precum și activitățile sale de secretariat.

61 Trebuie să se observe, de asemenea, că refuzarea accesului la procesele-verbale ale numeroaselor comitete de comitologie ar însemna limitarea considerabilă a dreptului de acces la documente a căror importanță a fost confirmată de Curte în Hotărârea din 30 aprilie 1996, Țările de Jos/Consiliul (C-58/94, Rec., p. I-2169) și de Tribunal, ultima dată, în Hotărârea din 17 iunie 1998, Svenska Journalistförbundet/Consiliul (T-174/95, Rec., p. II-2289). O astfel de limitare este incompatibilă cu însuși obiectivul dreptului de acces la documente.

62 În aceste împrejurări, trebuie să se considere că, în sensul reglementării comunitare în materie de acces la documente, comitetele de comitologie intră sub incidența Comisiei însăși. Prin urmare, Comisiei îi revine obligația de a se pronunța cu privire la cererile de acces la documentele acestor comitete, precum procesele-verbale în cauză.

63 În consecință, Comisia nu avea dreptul, în prezenta cauză, să refuze accesul la procesele-verbale ale comitetului, invocând regula autorului, enunțată în codul de conduită adoptat prin Decizia 94/90. Rezultă că, prin adoptarea deciziei atacate, Comisia a încălcat Decizia 94/90.

64 Din cele menționate anterior reiese că al doilea motiv trebuie să fie acceptat și că decizia atacată trebuie să fie anulată, fără să fie necesară examinarea afirmației reclamantei, invocată în subsidiar.

Cu privire la cheltuielile de judecată

65 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată, ținând seama de concluziile reclamantei.

66 În temeiul articolului 87 alineatul (4) din același regulament, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În consecință, Regatul Suediei, intervenient în susținerea concluziilor reclamantei, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi extinsă)

declară și hotărăște:

1) Decizia Comisiei din 30 aprilie 1997, prin care a fost refuzat accesul reclamantei la procesele-verbale ale Comitetului Codului Vamal, este anulată.

2) Comisia va suporta, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată ale reclamantei.

3) Regatul Suediei va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Vesterdorf

Bellamy

Pirrung

Meij

Vilaras

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 19 iulie 1999.

Grefier
H. Jung

Președinte
B. Vesterdorf